

«Yo, yuppie», diuen els de Roca

Precís, seriós, irònic, categòric... La imatge d'un Roca poc amic de la desqualificació aliena només es va veure esguitada, a València, per un marcat èmfasi en «l'altra manera de fer Espanya». Un dilema, al seu país, que ell no considera contradictori. El seu públic, urbà, jove i professional, potser li ho exigeix.

Fúlvia Nicolàs

litats de centre polític espanyol, una batalla que ha arribat a restar protagonisme a les altres opcions en els mitjans de comunicació, perquè s'ha perfilat com una de les úniques sorpreses importants que poden oferir les pròximes eleccions del 22 de juny. Les acusacions, d'un costat i de l'altre, han estat significatives. Mentre Miquel Roca s'ha presentat com l'única alternativa davant el PSOE i des dels cercles reformistes s'ha acusat el partit en el govern de potenciar Suárez per diluir el centre polític i afeblir les potencialitats del PRD, des del CDS s'ha acusat la banca de finançar descaradament el PRD i d'intentar ofegar l'alternativa suarista, mentre negaven qualsevol tracte preferent des del PSOE.

Tot aquest debat apareix impulsat, no cal dir-ho, per la qüestió de fons, ben clara: la possibilitat de constituir una alternativa al govern espanyol des de l'esquerra a la Coalició Popular, que tots coincideixen a situar en uns moments ben delicats després de les eleccions, i el trencament del bipartidisme.

¿Què ofereixen cadascun dels candidats que potencialment poden començar a rebaixar força al marcat bipartidisme resultant de les darreres eleccions?

Miquel Roca parla de reforçar les estructures civils, la iniciativa privada, enfront de l'aparell de l'estat, fet que suposa enfortir els esquemes autonòmics, com a plataforma que ha de possibilitar aquest relançament social. Adolfo Suárez ofereix una figura potser més carismàtica, més popular, i uns plantejaments, al seu entendre, més progressistes que els reformistes, els quals no vacil·la a col·locar a la seua dreta. L'alternativa de Roca perd força quan es veu com un intent procedent del nacionalisme català, en un estat on els prejudis antinacionals encara tenen una força relativa. El CDS presenta un greu inconvenient. Fora de Suárez, com ja va passar amb UCD, els homes que encapçalen les seues llistes no tenen cap força i, en ocasions, encara en resten al líder estatal, com és el cas de Joaquín Abril Martorell, número u per València i germà d'un vice-president *cunero* que poc tenia a veure amb cap signe de progressisme.

D'acord amb totes les opinions polítiques, aquesta serà, ben segur, una de les sorpreses del 22-J, i un dels resultats més esperats. Les conseqüències, sobretot al nostre país, influiran decididament en el futur model polític en què ens mourem. □

Miquel Roca arriba a les 11 en punt. Ja fa estona que l'esperen, a la porta d'eixida de l'aeroport de València, els capítosts de l'executiva «regional» del PRD, amb una nodrida representació de les joventuts del partit, tots tan nets i endreçats, i tres o quatre periodistes. Pocs, perquè a aquella mateixa hora acaba, precisament, el miting inaugural de la campanya estatal del PSOE, a la plaça de bous de València, amb l'actuació estel·lar de Felipe González.

Els vint periodistes que l'acompanyen durant la campanya, que viatgen en un altre avió, encara no han arribat. «No cal que els esperem», diu el cap de premsa, «ja vindran amb l'autobús que els tenim preparat». Un autobús immens, d'aquests que tenen vídeo, i bar, i tauletes, i refrigeració, tan bo que gairebé sembla pirata. Tant l'autocar com les dues furgonetes de campanya i un parell de cotxes amb megaonia estan atapeïts literalment de cartells amb la cara de Roca. «La otra forma de hacer España», insisteix. L'himne del partit sona a tot volum, provocant les protestes dels joves reformistes presents, que el troben «xungo». «¿Heu sentit que al miting d'aquesta nit cantarà Francisco?». «És que l'hem llogat per a tota la campanya, i cal amortitzar-lo... no sé qui pot haver tingut la idea». I fan ganyotes de fàstic, mirant els periodistes amb un somriure còmplice. «Doncs, segur que acaba cantant l'Himne de Serrano», els prevenim. «Verge Santa».

Roca ha arribat a l'hotel Azafata, a uns dos-cents metres de l'aeroport, i envoltat dels seus fidels espera que pugui començar la roda de premsa. Un cartell anuncia, a l'entrada, els actes del dia: «Sala Tal-A, Enlace Martínez-García; Sala Tal-B, Rueda de Prensa M. Roca Junyent, PRD». Els convidats a la boda es barregen amb

«Articular un projecte camú d'Espanya».

els reformistes, esguardant-los amb curiositat. «A veure, digueu-me de quins temes puc parlar a València», demana el candidat. Vicent Franch n'insinua alguns, loquaç, però el líder no vol grans explicacions, en té prou amb dues o tres paraules, per fer-se una composició de lloc. «Mireu, pel que fa a l'idioma, jo començaré el discurs d'aquesta nit parlant en «el meu mal valencià»... i tots somriuen amb complicitat, «i després, en atenció als que no entenguin el català, passaré a parlar en castellà». «Molt bé». Tots els dirigents reformistes se li adrecen en català, tret dels qui no poden parlar, de bocabadats com estan. «¿I aquí el concepte d'autonomia com va, com puc parlar-ne, d'això?». «La ineficàcia de Lerma...» suggereixen. «Ah, ja està, ja està, molt bé», diu Roca, i arxiva el tema en la seua prodigiosa —no és broma— memòria. No pren notes.

Amb jaqueta americana grisa, camisa blanca i pantalons foscs, corbata a joc, Miquel Roca va cap a la sala on

farà la conferència de premsa. Seu en una taula llarga, envoltat dels principals candidats per València, que no badaran boca. No se'ls noten, en absolut, les sens dubte dramàtiques seqüeles que els pot haver deixat per sempre el sopar que tingueren dies abans amb M. Consuelo Reyna, subdirectora/directora del *diario decano*. El resultat, al cap i a la fi, no ha estat tant dolent. El periodista de *Las Provincias*, però, no es pot estar de preguntar pels Països Catalans. «I vosté que en pensa, d'això? Perquè el seu correligionari Pujol n'està ben

Espanya». Parla en castellà, com els periodistes que l'interroguen, a excepció de dues respostes a les preguntes que li fa una xica en català. Ironia freda, mesurada, punxant. La imatge és el missatge, sembla, tot molt eficaç. Anuncia que no caurà en l'atac personal, «només si em punxen molt...» però la seua ironia és dura.

Unes mil persones, a la sala Xuquer Palace, previ pagament d'un *ticket*, esperaven el líder. Sopar fred, dem-

peus, amb l'al·licient de l'actuació de Francisco, i, sobretot, del parlament de Roca. Precís, seriós, irònic, categòric... com ell. Públic urbà, joves professionals, aspirants a «yuppies». «Yo, yuppie» diu, literalment, una adhesiu del PRD. «Sembla una orla del Pas de l'Ecuador, això», comentava un periodista. Optimistes, seriosos, amb cara de tècnics... no són *yuppies*, encara, però hauran d'aprendre a ser-ho. □

MIQUEL ROCA, CANDIDAT A PRESIDENT

Fer-s'ho distint amb Espanya

«Un estil diferent, més dialogant, que creï un marc polític, convivencial, autonòmic i fiscal, que pugui alliberar les energies de la societat». És el missatge de Roca, un home que pensa que, després de la «reforma» —Suárez— i el «canvi» —González— li ha arribat el torn.

J. Castelló

—**¿**Què podria, què pot oferir el PRD com a alternativa de cara al govern de l'estat?

—De primer, un estil diferent, un estil més dialogant, un estil que faci possible allò que nosaltres considerem fonamental, que és que sigui des de la iniciativa dels particulars i des del protagonisme de la societat civil que puguem construir el relançament del país. Per tant, per a nosaltres, evidentment, allò més important és la creació d'un marc polític, convivencial, autonòmic, fiscal, que faci possi-

ble que s'alliberin les energies de la societat. En aquesta perspectiva, nosaltres contemplem a nivell de l'estat el fet autonòmic com una expressió més d'una identitat col·lectiva que pot ajudar a alliberar energies creadores de la societat. I, des d'aquesta perspectiva i des d'una major sensibilitat davant els problemes que els ciutadans tenen plantejats, és quan nosaltres creiem que definim una autèntica alternativa enfront del socialisme.

—*Avui dia, però, les etiquetes es fan menys identificables, els termes i els resultats es barregen més...*

—Avui dia, el socialisme és allò que ells diuen. Si diuen que dir sí a l'OTAN és socialista, doncs, això és socialista. Aquesta és la gran contradicció interna del socialisme, que està fabricant un producte heterogeni i divers en el temps, en funció de la pròpia evolució. Aleshores és quan es trenca la cohesió ideològica, i aleshores és quan surten les contradiccions que fan que el clima de confiança en el país no generi entusiasme. Des de la desconfiança, des de la contradicció, és impossible aquest entusiasme.

—*Si el PRD parla d'una altra manera de fer Espanya, d'enfortir l'estat, ¿això no es farà en detriment del sentiment nacionalista?*

—No. Ben al revés. Suposa enfortir el sentiment autonòmic per donar una resposta al centralisme, per donar una resposta a l'intervencionisme, per donar una resposta al dirigisme, per donar una resposta a la tutela assisten-

convençut...». Roca, elegant, desvia el tema. «Estem per construir, per articular, un projecte comú d'Espanya...». A continuació, a instàncies d'una periodista preocupada, detalla les mesures d'una altra forma de fer

Un públic jove i urbà.